

Bemærkninger til forslaget

Hvert år sker der ca. 12.000 ulykker/uheld på legepladser, dvs. ulykker, der medfører henvendelse til skadestuerne. Det betyder, at gennemsnitlig 33 børn hver eneste dag året rundt kommer så slemt til skade, at de skal under lægelig behandling.

Nogle af disse ulykker er meget alvorlige. Der er således inden for halvandet år sket to dødsulykker på legepladser ved daginstitutioner. Begge disse ulykker skete på legeredskaber, der var fremstillet af firmaer, der får godkendt deres legeredskaber efter tyske normer. Kendskab til disse normer er altså ikke nok til at forhindre alvorlige ulykker på legepladserne.

Der findes endnu ikke danske normer, men forslagsstillerne er orienteret om, at et udvalg under socialstyrelsen har udarbejdet næsten færdige normer for legeredskaber, og at dette udvalgs arbejde blev standset af den daværende socialminister, hvorved det fortsat blev overladt til kommunerne selv at fastlægge regler for legepladser. Konsekvensen er, at de kommuner, der overhovedet udarbejder regler, vil udarbejde deres egne, uafhængigt af hvad andre kommuner gør, og at der stadig ikke fra statslig side er pålagt fabrikkerne af legeredskaber særlige regler for disses fremstilling og sikkerhed.

Naturligvis vil det ikke være muligt helt at forhindre, at der sker ulykker og uheld på legepladser, og det er heller ikke meningen, at legepladser skal være så »tandløse«, at de ikke giver børnene nogen udfordringer. Men en del af ulykkerne – ikke mindst de ulykker, der sker med småbørn og børn i de første skoleår – kunne forebygges allere-

de ved fremstillingen af legeredskaberne. Det burde selvfølgelig være lige så naturligt for politikere at regulere legepladsforholdene, som det er at regulere trafikforholdene, men det er det helt klart ikke. Det er faktisk utænkeligt, at kommunerne og legeredskabsfabrikanterne skulle afvise at rette sig efter regler, der giver større sikkerhed, bedre tryghed for de voksne og færre behandlings- og resourcekrævende skader – men det må vel være noget i den retning, der har foresvævet den minister, som har standset udarbejdelsen af reglerne.

Pædagogernes fagforening har udsendt retningslinjer for legepladser ved daginstitutioner, og de har gjort et stort arbejde for at orientere kommunerne om disse regler. Det er udmærket, men reglerne er ikke bindende, og der findes mange andre legepladser end daginstitutionernes, f.eks. kommunale legepladser i parker og på åbne pladser og legepladser i boligkvartererne. Kommuner og boligforeninger bruger hvert år mange penge på legeredskaber, og det er meningsløst, at de skal være overladt til sælgers marked, hvorved man risikerer, at pengene bliver givet meget dårligt ud – i de tilfælde, hvor legeredskaberne er livsfarlige, skulle de slet ikke være givet ud.

Regeringen bør derfor tage skridt til hurtigst muligt at få genoptaget arbejdet i det nedlagte udvalg under socialstyrelsen samt arbejde for, at de normer, udvalget finder frem til for legepladser og legeredskaber, skal gælde for alle offentlige legepladser og legepladser i boligkvartererne samt for de danske fabrikker af legeredskaber og for legeredskaber importeret fra andre lande til anvendelse i Danmark.